

РЕШЕНИЕ

№ 313

гр. П., 02.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П. в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Димитър П. Бозаджиев
Асен В. Велев

при участието на секретаря Петя Кр. Борисова
като разгледа докладваното от Асен В. Велев Въззивно гражданско дело № 20235200500420 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и следващите, във връзка с чл. 310 и следващите от ГПК.

С Решение № 183/18.05.2023г. по гр.д. № 20235210100023 по описа за 2023г. на II-ри граждански състав на Районен съд - В. са уважени предявените от ищеца И. С. Б., ЕГН *****, с адрес: с. П. к., общ. С., обл. П., ул. „М. " №** срещу ответника ТП „Д. Г. С. – С.“ към ЮЦДП С., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: м. „С.“, общ. С., обл. П., представлявано от директора А. Р. К. искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КТ, като уволнението му, извършено със Заповед № 26/23.11.2022 г. на Директора на ТП „Д. Г. С. – С.“ към ЮЦДП С. (ТП „ДГС С.“), е признато за незаконно и е отменена цитираната заповед и ищецът е възстановен на заеманата от него преди уволнението длъжност – „работник поддръжка път“ при ответника. С решението е уважен частично и съединеният осъдителен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, във връзка с чл. 225, ал. 1 от КТ, като ответникът е осъден да заплати на ищеца обезщетение за времето през което е останал без работа поради незаконното уволнение, в размер на 5 447,76 лева, ведно със законната лихва върху сумата от датата на предявяване

на иска - 06.01.2023 г. до окончателното □ изплащане, а за размера над присъдената до размера на претендираната от ищеца сума от 5 509,05 лева, исковата претенция е отхвърлена.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът е осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски, съобразно уважената част от исковете, в общ размер на 1302,56 лева, както и направените по делото съдебно - деловодни разноски в полза на Районен съд – В. в общ размер на 512,10 лева – дължимата държавна такса, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК.

Съразмерно на отхвърлената част от исковите претенции, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, ищецът е осъден да заплати на ответника направените в производството разноски в размер на 4,05 лева.

В законоустановения срок срещу постановеното решение е постъпила въззивна жалба от ответника. Твърди се, че първоинстанционното решение е неправилно, доколкото исковите претенции са уважени. Оспорват се изводите на първоинстанционния съд за незаконност на уволнението, досежно приетото, че ищецът се ползва с предварителна закрила по чл. 333, ал. 4 от КТ, като член на синдикалната организация на КНСБ в ТП „ДГС С.“. Счита за неправилен извода на съда, че работодателят е следвало да получи предварително съгласие от синдикалната организация, в която членува ищецът. Оспорва се приетото в решението, че липсва надлежно и валидно предварително съгласие на синдикалната организация, взето по установения в устава на синдикалната организация ред. Възразява срещу извода на съда, че предварителната закрила по чл. 333, ал. 4 от КТ не била преодоляна, явяващо се самостоятелно основание за незаконност на уволнението, с оглед приетото в решението, че представеното съгласие, подписано от председателя на синдикалната организация и нейния секретар, не е взето от колективния □ орган, каквото е изискването на закона и устава, тъй като ръководството на синдикалната организация не се изчерпвало с нейния председател. Твърди се, че в Браншовия колективен трудов договор на работещите в отрасъл „Горско стопанство – стопанисване“ за 2021г. - 2022г. не е предвидена закрила по смисъла на чл. 333, ал. 4 от КТ, като уговорките за даване на мнение, становище или друг вид взаимодействие на работодателя със синдикатите при структурни промени, какъвто е настоящият случай – съкращаване на щата, не са включени в закрилата по чл. 333, ал. 4 от КТ. Поради това

релевира доводи, че такова предварително съгласие не е било необходимо, съответно решението на първоинстанционния съд е неправилно. Въз основа на горното, прави искане за отмяна на първоинстанционното решение и за постановяване на ново решение, с което да се потвърди уволнението на ищеца.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор от адвокат М. П., пълномощник на ищеца Б., с който изцяло се оспорва въззивната жалба като неоснователна. Излагат се подробни съображения, във връзка с възраженията направени във въззивната жалба. Счита, че първоинстанционното решение е правилно, законосъобразно и справедливо, поради което моли да бъде потвърдено изцяло. Претендират се разноси пред въззивната инстанция, като е представен списък по чл. 80 от ГПК.

В частта, с която е отхвърлена исковата претенция по чл. 344, ал. 1, т. 3, във връзка с чл. 225, ал. 1 от КТ за разликата над присъдената сума от 5 447,76 лева до пълния претендиран размер от 5 509,05 лева, решението на първоинстанционния съд, като необжалвано, е влязло в законна сила.

В открито съдебно заседание страните поддържат подадените въззивна жалба и отговор на въззивна жалба. Представят списъци на разноси по чл. 80 от ГПК.

След извършена проверка, въззивният съд установи, че въззивната жалба е постъпила в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, подадена е от надлежно упълномощен представител на страна, която има правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение, следователно същата е процесуално допустима за разглеждане по същество.

Окръжният съд след като се запозна с твърденията, изложени във въззивната жалба и писмения отговор, като обсъди и анализира събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, като взе предвид доводите, изложени в открито съдебно заседание и при спазване разпоредбата на чл. 235 от ГПК, прие за установено следното:

С подадената искова молба ищецът Б. твърди, че е работил при ответника ТП „Д. Г. С. – С.“ към Южноцентрално държавно предприятие - С. (ТП „ДГС С.“ към ЮЦДП-С.), като е заемал длъжността „работник поддръжка път“ на основание сключен Трудов договор № 55/29.06.2011 г., последно изменен с

Допълнително споразумение към него № 128/01.10.2022 г., като със Заповед № 26/23.11.2022 г. на Директора на ТП „ДГС С.“, е прекратено трудовото му правоотношение с ответника, на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, предложение второ от КТ - поради съкращаване в щата, считано от 23.11.2022г., въз основа на ново влязло в сила на същата дата щатно разписание. Заповедта му била връчена на 23.11.2023г. Размерът на последното получено от него брутно трудово възнаграждение за пълен работен месец към датата на прекратяването възлизал на 1017,97 лева. Твърди се, че към момента на прекратяване на трудовото му правоотношение е бил член на синдикалната организация на КНСБ в ТП „ДГС С.“ - С.. Синдикалната организация била член на Федерацията на синдикалните организации от горското стопанство и дървопреработващата промишленост към КНСБ и приложими за всички членове на синдикалната организация били разпоредбите на Браншови колективен трудов договор на работещите в отрасъл „Горско стопанство - стопанисване“ през 2021 - 2022 г., страна по който бил и Южноцентрално държавно предприятие – С. (ЮЦДП-С.), чието териториално поделение е ответната страна - ТП „ДГС С.“ - С..

Счита уволнението му за незаконосъобразно, като излага аргументи в насока, че не било налице реално съкращаване на щата, не били преустановени дейностите, на които е работил преди уволнението, тъй като всички трудови функции и в момента съществували. Твърди се, че няколко дни след уволнението му на длъжност „поддръжка“ бил назначен Р. М. Б., който изпълнявал същите трудови функции, но с променено наименование. Излага, че действителна причина за уволнението му са обтегналите се отношения с директора на ТП „ДГС С.“. Излага аргументи, че уволнението било извършено в нарушение на разпоредбата на чл. 329 КТ, тъй като към датата на прекратяването на трудовия договор работодателят не е извършил подбор между него и останалите двама работници, изпълняващи същата длъжност.

На следващо място счита, че прекратяването на трудовия договор било извършено и в нарушение на чл. 333, ал. 4 от КТ и на чл. 50 от Браншови колективен трудов договор на работещите в отрасъл „Горско стопанство - стопанисване“ през 2021 - 2022 г., като счита, че процедурата е нарушена, тъй като не е спазена и взета предвид предварителната закрила, дадена с

посочените разпоредби. Излага твърдения, че за уволнението му не е било взето предварително съгласие на ръководството на съответната синдикална организация, на която бил член към датата на „съкращаване на щата“ и връчване на заповедта за уволнение - 23.11.2022 г., като твърди, че такова съгласие не е било предварително изискано и получено.

На последно място счита, че бил уволнен по време на ползване на разрешен отпуск, поради временно заболяване, за което е издаден болничен лист от 23.10.2023 г., но за което бил уведомил работодателя към датата на връчване на заповедта за уволнение. С оглед на това, счита, че уволнението е незаконно и на това основание, тъй като не било изискано предварително разрешение на инспекцията по труда.

Въз основа на горното иска от съда да признае уволнението, поради съкращаване в щата, извършено със Заповед № 26/23.11.2022 г. на Директора на ТП „ДГС С.“ за незаконно, съответно неговата отмяна и възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност „работник поддръжка път“, като се претендира и за осъждане на ответника да му заплати обезщетение за оставането му без работа в размер на 5 509,05 лева за периода от 23.11.2022 г. до 04.05.2023 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяване на искова молба до окончателното плащане, както и присъждане на направените по делото разноски.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът, оспорва основателността на предявените искове. Счита, че заповедта била законосъобразна, като издадена след надлежно взето решение на Управителния съвет на ЮЦДП - С. от 21.11.2022г. с протокол № 32 за утвърждаване на ново щатно разписание от 23.11.2022г. и съкращаване на заеманата от ищеца длъжност, считано от 23.11.2022., а в новото утвърдено щатно разписание не фигурирала длъжността „поддръжка път“. Оспорва, че за работодателя е съществувало задължение да проведе подбор между ищеца и останалите работници и служител, като се твърди, че съгласно новоприетото щатно разписание от 21.11.2022 г., влязло в сила на 23.11.2022г., утвърдено преди процесната заповед за прекратяване на трудовото правоотношение, заеманата от ищеца длъжност не се съвместявала с длъжностите на другите работници и служители. Оспорва аргументите, че не било налице реално съкращаване на щата, като твърди, че такова е налице, тъй като в новото щатно разписание не

фигурирала заеманата от ищеца длъжност. Счита, че при уволнение поради съкращаване на щата не била приложима предварителната закрива, предвидена при уволнение по чл. 333, ал. 1, т. 4 от КТ, като твърди, че болничният лист бил представен на следващия ден след връчване на заповедта за уволнение - 24.10.2022г. Въз основа на горното се иска от съда отхвърляне на предявените иски като изцяло неоснователни, тъй като работодателят законосъобразно бил упражнил правото си на уволнение, както и присъждане на разноски в първоинстанционното производство.

Пред въззивния съд не са поискани и не са събрани нови доказателства. Съдът намира, че фактическата обстановка е правилно установена от първоинстанционния съд, както следва:

Безспорно е между страните, а се установява и от събраните по делото писмени доказателства, че от 04.05.2010 г. до 23.11.2022 г. г. включително ищецът Б. е работил по трудов договор в ТП „ДГС С.“ към ЮЦДП С. по силата на трудов договор № 31/04.05.2010г., изменен с Допълнително споразумение № 30/05.11.2010г., с последващи изменения, последното от които Допълнително споразумение № 128 от 01.10.2022г. на длъжност „работник поддръжка пътища“ за неопределено време. По силата на заеманата длъжност трудовите му функции се състоят в това да отстранява повреди по пътищата на територията на горското стопанство и да поддържа пътната мрежа във втори участък на лесничейството, като отводняване на пътищата - на ръка, цепене на дърва, направа на дървени скари, рязане на дървета, опесъчаване на пътя и отводняване на канавки и други. По утвърденото щатно разписание, до неговата промяна на 21.11.2022г. за тази длъжност са били предвидени три щатни бройки, една които е била незаета, като на същата длъжност, в друг участък е била заета от лицето Р. М..

Установява се от събраните по делото доказателства, че с Решение от 21.11.2022 г. на Управителния съвет на ЮЦДП С., обективизирано в Протокол № 32/21.11.2022г. са закрити всичките три щатни бройки на длъжността „работник поддръжка път“. Със същото решение са разкрити три щатни бройки за длъжността „организатор дейности, спомагателни“, като е утвърдено ново щатно разписание, в сила от 23.11.2022г., в което длъжността „работник поддръжка път“ не фигурира.

Безспорно е също така, че със Заповед № 26/23.11.2022 г. на Директора

на ТП „ДГС С.“ към ЮЦДП-С. трудовото правоотношение между страните е било прекратено едностранно от работодателя на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, предложение второ от КТ – съкращаване на щата, като предизвестieto не е спазено и е наредено изплащане на обезщетения по чл. 220, ал. 1 и чл. 224, ал. 1 от КТ. В заповедта изрично е отразено, че ищецът И. Б. е отказал да я подпише и да получи екземпляр от нея – обстоятелство удостоверено с подписите на двама свидетели - А. К. и Ф. М.. Не е спорно между страните и, че със съдържанието на заповедта за уволнение ищецът е запознат на посочената дата – 23.11.2022г., от която дата трудовото правоотношение следва да се счита за прекратено, поради неспазен срок на предизвестие - чл. 335, ал. 1, т. 2 КТ,.

Видно от представените по делото доказателства на 23.11.2023г. на ищеца И. Б. е издаден болничен лист за ползване на отпуск поради временна неработоспособност при общо заболяване със срок до 02.12.2022г., който е представен пред работодателя на следващия ден – 24.11.2023г.

Видно от събраните и неоспорени по делото доказателства – Справка, издадена от председателя на синдикалната организация на КНСБ при ТП „ДГС С.“ (л. 7 от първоинстанционното дело) към месец ноември 2022г. ищецът Б. е бил член на синдикална организация на КНСБ в ТП „ДГС С.“.

Въз основа на така приетото за установено от фактическа страна настоящата инстанция приема от правна страна следното:

С оглед извършената служебна проверка на валидността и допустимостта на обжалваното решение, на основание чл. 269 ГПК съдът намира, че същото е валидно и допустимо.

Разгледана по същество въззивната жалба е неоснователна, в частта, с която се оспорва неправилността на първоинстанционното решение, досежно прогласяване незаконността на уволнението и възстановяването на предходната работа на въззиваемата страна – ищеца Б., като е частично основателна по отношение присъденото обезщетение за оставане без работа, поради незаконното уволнение, по следните съображения:

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно съединени иски по чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, във връзка с чл. 225, ал. 1 от КТ предявени от ищеца И. Б. срещу ответника ТП „ДГС С.“, както следва:

1/ конститутивен иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ – за признаване на уволнението на ищеца, извършено със Заповед № 26/23.11.2022 г. на Директора на ТП „ДГС С.“ - С. за незаконно и неговата отменя;

2/ конститутивен иск по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ – за възстановяване на ищеца на предишната работа при ответника ТП „ДГС С.“ - С. – на длъжност „работник поддръжка път“;

3/ осъдителен иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ – за присъждане на обезщетение за времето, през което е ищецът останал без работа, поради уволнението в размер на 5 509,05 лева за периода от 23.11.2022 г. до 04.05.2023 г., ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

С въззивната жалба се оспорва решението като неправилно, доколкото съдът е приел за основателен иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, признал е уволнението за незаконно и е отменил цитираната по-горе заповед. За да стигне то този извод съдът е приел, че ищецът се ползва от закрилата по чл. 333, ал. 4 от КТ, съгласно която когато това е предвидено в колективния трудов договор, работодателят може да уволни работник или служител поради съкращаване на щата или при намаляване на обема на работата след предварителното съгласие на съответния синдикален орган в предприятието. Жалбоподателят счита, че в Браншовия колективен трудов договор на работещите в отрасъл „Горско стопанство – стопанисване“ за 2021г. - 2022г. не е предвидена закрила по смисъла на чл. 333, ал. 4 от КТ, като уговорките за даване на мнение, становище или друг вид взаимодействие на работодателя със синдикатите при структурни промени, например съкращаване на щата, не са включени в закрилата по чл. 333, ал. 4 от КТ. С оглед на това, възразява, че такова предварително съгласие не е било необходимо, съответно решението на първоинстанционния съд е неправилно.

Правните изводи на настоящата инстанция относно основателността на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ съвпадат напълно с тези на първоинстанционния съд, поради което на основание чл. 272 от ГПК съдът препраща към тази част на мотивите на първоинстанционното решение.

Във връзка с направените възражения във въззивната жалба, следва да се отбележи, че видно от събраните по делото доказателства към предприятието на ответника съществува синдикално сдружение на КНСБ на работниците от

отрасъл горско стопанство. Синдикална организацията към предприятието е член на Федерация на синдикалните организации от горското стопанство и дървопреработващата промишленост към КНСБ, като за членовете на синдикалната организация са приложими разпоредбите на действащия към колективен трудов договор. Към датата на уволнението на ищеца – 23.11.2022 г. действащ е бил Браншови колективен трудов договор на работещите в отрасъл „Горско стопанство - стопанисване“ през 2021 - 2022 г., сключен между ФСОГСДП към КНСБ и ЮЦДП - С., чието териториално поделение е ответната страна – работодател на ищеца - ТП „ДГС С.“ - С.. Възражения в противна насока не са направени нито при решаване на делото от първоинстанционния съд, нито пред въззивната инстанция, като не са представени и доказателства опровергаващи това заключение. С оглед на това ответникът, в качеството му на работодател, е обвързан от разпоредбите на подписания колективен трудов договор. С разпоредбата на чл. 50 от посочения договор е уговорено, че в случаите при съкращаване на щата или при намаляване на обема на работа в централното управление на ДП, ДЛС и ДГС трудовото правоотношение с член на синдикалните структури на ФСОГСДП и НФЗГС не може да бъде едностранно изменено или прекратено от работодателя без предварително съгласие на съответната синдикална организация. Видно от приложената Справка, издадена от председателя на синдикалната организация на КНСБ при ТП „ДГС С.“ (л. 7 от първоинстанционното дело), към датата на прекратяване на трудовото правоотношение - 23.11.2022г. ищецът е бил член на синдикалната организация на ниво Д. Г. С. при ФСОГСДП към КНСБ в ТП „ДГС С.“, съответно същият се ползва от предварителната закрилата при уволнение, предвидена в разпоредбата на чл. 333, ал. 4 от КТ. Тези обстоятелства не са и оспорени от жалбоподателя с отговора на исковата молба. Поради това, правилно първоинстанционният съд е стигнал до извода, че ищецът се ползва от предварителната защита, предвидена в чл. 333, ал. 4 от КТ и за неговото уволнение на основание съкращаване в щата по чл. 328, ал. 1, т. 2, предл. 2 от КТ, е необходимо да бъде взето предварително съгласие от ръководството на съответната синдикална организация.

Неправилно въззивникът твърди, че закрилата не е приложима в случая, тъй като уговорките в колективния трудов договор били единствено за даване на мнение, становище или друг вид взаимодействие на работодателя със

синдикатите при структурни промени, какъвто бил настоящият случай – съкращаване на щата, и в същите не се включвала закрилата по чл. 333, ал. 4 от КТ. Възражението му в тази част е неоснователно, доколкото е налице изрична разпоредба от колективния трудов договор, действащ към датата на уволнението на ищеца, към която препраща разпоредбата на чл. 333, ал. 4 от КТ, а именно – чл. 50 от браншовия колективен трудов договор, в която е предвидено получаването от работодателя на изрично предварителното съгласие на ръководството на съответната синдикална организация при прекратяване на трудовото правоотношение с работници и служители на основание съкращаване в щата. Т.е., за да упражни надлежно правото си на уволнение работодателят следва да изиска и да се снабди с предварително съгласие от ръководството на съответната синдикална организация. В този смисъл е и задължителната за съдилищата тълкувателна практика на ВКС, обективизирана в **Тълкувателно решение № 4/17.12.2013 г. по тълк. дело № 4/2013г. на ОСГК на ВКС** - *„Ако в клауза на колективния трудов договор /КТД/ е предвидено работодателят да съгласува уволнението или да вземе становището, мнението или да информира синдикалния орган, а не да вземе неговото предварително съгласие, не е налице предварителна закрила при уволнение по чл. 333, ал. 4 КТ.“* В настоящия случай, съобразно чл. 50 от колективния трудов договор е въведено изрично изискване за вземане на предварително съгласие при едностранно прекратяване на трудовото правоотношение от работодателя с член на синдикалната организация, от което следва, че е налице предварителната закрила при уволнение по чл. 333, ал. 4 КТ. Ето защо възраженията във въззивната жалба са неоснователни, а изводите на първоинстанционния съд са правилни и в унисон с възприетата фактическа обстановка.

Правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е приел, че за съкращаването на заеманата от ищеца щатна бройка, не е дадено предварително съгласие от компетентния орган на синдикалната организация. От представеното по делото писмо от 08.11.2022г. не може да се приеме, че е дадено надлежно предварително съгласие на съответната синдикалната организация за уволнението на ищеца. Видно от цитираното писмо, в него е дадено съгласие за закриване на 3 щатни бройки на длъжността „работник поддръжка път“, като същото е дадено от името на председателя и секретаря на синдикалната организация на КНСБ в ТП „ДГС С.“, като не е уточнено за кои конкретни лица става въпрос. Правилно първоинстанционният съд е приел, че даденото съгласие за закриване на три щатни бройки на длъжността

„работник поддръжка път“ не изразява волята на колективния ръководен синдикален орган, нито че в него се съдържа волеизявление за уволнение на лицето И. Б., доколкото председателя и секретаря не са надлежния орган по смисъла на чл. 333, ал. 4 от КТ, устава и колективния трудов договор. Видно от разпоредбите на чл. 18, 19, 20 и 21 от Колективния трудов договор, никъде не са предвидени правомощия нито на председателя, нито на секретаря на съответната синдикална организация за даване на предварително съгласие по смисъла на чл. 333, ал. 4 от КТ. В този смисъл представеното писмо от председателя и секретаря на синдикалната организация на КНСБ в ТП „ДГС С.“ не може да се счита за валидно съгласие по смисъла на закона, както правилно е отбелязал и първоинстанционния съд. В тази насока са и мотивите на Тълкувателно решение № 4/17.12.2013 г. по тълк. дело № 4/2013г. на ОСГК на ВКС - *„Предварителното съгласие за уволнението по чл. 333, ал. 4 КТ се дава от съответния синдикален орган в предприятието, в което работникът или служителът е в трудово правоотношение. Статутът на синдикалния орган в предприятието, като наименование, структура, численост, функции, местоположение в йерархията на синдикалната организация и пр. е уреден с устава на синдикалната организация. Валидно е даденото предварително съгласие по чл. 333, ал. 4 КТ, което изразява волята на колективния синдикален орган в предприятието във връзка с уволнението на конкретен работник или служител. Решението за даване на съгласие по чл. 333, ал. 4 КТ се взема от колективния синдикален орган по предвиден с устава на синдикалната организация ред.“* Настоящата инстанция споделя извода на първоинстанционния съд, че не може да се направи извод, че е формирана воля на колективен ръководен орган на синдикалната организация в предприятието за прекратяване на трудовото правоотношение с конкретното лице работник – ищеца Б., както и че в него не се съдържат данни да е направено след взето решение на надлежния колективния ръководен орган - няма цитирано такова решение, не са представени доказателства да е провеждано събрание, на което да е взето. Възражения противна насока не са направени, нито са събрани доказателства, които да оборват тази теза. В този смисъл, в настоящия казус е неприложимо приетото в цитираното Тълкувателно решение № 4/17.12.2013 г. по тълк. дело № 4/2013г. на ОСГК на ВКС – *„Ако документът, възпроизвеждащ предварителното*

съгласие на съответния синдикален орган е подписан еднолично от председателя на синдикалния орган, но удостоверява взето от колективния синдикален орган решение е налице предварително съгласие за уволнението по чл. 333, ал. 4 КТ.“, тъй като с представеното по делото писмо не е удостоверено взето по надлежния ред от колективния синдикален орган, съобразно устава на организацията, решение за даване на предварително съгласие за **конкретното уволнение** на ищеца. Доказателства в тази насока не са представени, поради което въззивният съд изцяло споделя мотивите на първата инстанция, че към момента на връчване заповедта за уволнение на ищеца - 23.11.2022г., при неспазен срок на предизвестие, работодателят не е упражнил надлежно потестативното си право на уволнение, тъй като предварителната закрила по чл. 333, ал. 4 КТ, с която се е ползвал ищецът И. Б., не е преодоляна. Съответно правилен е и извода на съда, че неполучаването на предварителното съгласие на синдикалното ръководство за уволнението на работника - синдикален член, поради съкращение в щата, прави уволнението незаконно на това основание, като извършено в нарушение на разпоредбата на чл. 333, ал. 4 от КТ, с оглед на което е уважил исковата претенция по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ. С оглед горното, релевираните във въззивната жалба възражения са изцяло неоснователни и доколкото изводите на въззивната инстанция съвпадат с изводите на първоинстанционния съд, в тази си част обжалваното решение е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

С оглед обусловеността на исовете по чл. 344, ал. 1, т. 2 и чл. 344, ал. 1, т. 3, във връзка с чл. 225, ал. 1 от КТ с главния иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ и формулираното искане във въззивната жалба за отмяна на решението на първоинстанционния съд и потвърждаване на уволнението на ищеца, настоящата инстанция следва да провери правилността на първоинстанционното решение и в тези му части.

По отношение обусловената искова претенция по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ - с оглед основателността на исковата претенция за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна, правилно и законосъобразно е уважен и предявеният иск по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ и ищецът по делото е възстановен на заеманата от него преди уволнението длъжност – „работник поддръжка път“ при ответника. За да се уважи исковата претенция по чл. 344,

ал. 1, т. 2 от КТ следва да са налице следните предпоставки: 1/ признаване на уволнението за незаконно; 2/ наличие на трудово правоотношение, което би съществувало, ако не беше незаконно прекратено. Следва да се има предвид, че правото на възстановяване е обусловено единствено от незаконността на уволнението, съответно незаконно уволненият работник или служител се възстановява от съда на заеманата длъжност преди уволнението независимо от това, дали към момента на постановяване на решението длъжността съществува, дали е съкратена или е закрыта. Доколкото трудовото правоотношение е било с неопределен срок и не са настъпили други обстоятелства, поради които работникът да не може да бъде възстановен на заеманата длъжност при работодателя, то исковата претенция и в тази част е основателна. В този смисъл двете предпоставки за уважаване на иска по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ са налице, поради което и в тази част решението на първоинстанционния съд е правилно и следва да бъде потвърдено.

По отношение обусловената искова претенция по чл. 344, ал. 1, т. 3, във връзка с чл. 225, ал. 1 от КТ за присъждане на обезщетение за времето през което ищецът Б. е останал без работа, поради уволнението, правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е приел, че исковата претенция е установена по основание с оглед установения факт на оставане без работа през претендирания период, като правилно е определен и периода на дължимост на обезщетението – 02.12.2022г. до 04.05.2023г. Първоинстанционният съд правилно е отчетел, че за периода от датата на връчване на заповедта за уволнение - 23.11.2022г. до 02.12.2022 г. ищецът е ползвал отпуск поради временна нетрудоспособност – видно от издадения и приложен по делото болничен лист, поради което обезщетение му се дължи за периода след 02.12.2022г. до датата на последното съдебно заседание по делото – 04.05.2023г. Такова е и изрично искане на ищеца, съобразно направеното изменение и отказ от част от исковите претенции в последното по делото съдебно заседание. Правилно са определени и размерът на среднодневното брутно трудово възнаграждение - 46,23 лева, както и размерът на месечното брутно трудово възнаграждение – 1 017,06 лева, според които следва да се изчисли дължимото обезщетение за оставането без работа на ищеца по смисъла на чл. 225, ал. 1 от КТ.

Настоящата инстанция констатира, че неправилно е определен размерът

на дължимото общо обезщетение за периода на исковата претенция, поради което в тази част решението на първоинстанционния съд следва да бъде частично отменено. Исковата претенция е за периода от 02.12.2022г. до 04.05.2023г. – 5 месеца (02.12.2022 г. – 02.05.2023 г.) и 2 дни (03.05-04.05.2023г.). При проверка на решението в тази част въззивният съд стигна до извода, че исковата претенция е основателна до размера на сумата от 5 177,76 лева ($[(5 \times 1017,06) + (2 \times 46,23)] = 5\,085,30 + 92,46 = 5\,177,76$ лева), а не както неправилно е приел първоинстанционният съд – за сумата от 5 447,76 лева. С оглед на това за разликата над основателната искова претенция от 5 177,76 лева до размера на присъдената от първата инстанция сума от 5 447,76 лева, исковата претенция следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед отхвърляне на иска за разликата над приетата за основателна претенция от 5 177,76 лева до размера на присъдената с решението на първоинстанционния съд сума от 5 447,76 лева, настоящата инстанция следва да ревизира и присъдените с обжалваното решение разноси на страните. На въззиваемата страна – ищец следва да бъдат присъдени разноси в първоинстанционното производство в размер на 1 268,82 лева, съобразно уважената част от исковете, като за разликата до присъдения с решението размер от 1 302,56 лева, първоинстанционното решение следва да бъде отменено. На въззивника – ответник, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, следва да бъдат присъдени допълнително разноси в първоинстанционното производство в размер на още 17,84 лева над присъдените 4,05 лева, или общо в размер на 21,89 лева, съобразно отхвърлената част от исковете. С цел яснота, в частта за присъдените на страните разноси, решението на първоинстанционния съд следва да бъде отменено и вместо него да бъде постановено ново, с което на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, на въззиваемата страна-ищец следва да бъдат присъдени разноси в първоинстанционното производство в размер на 1 268,82 лева, а на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, на въззивника-ответник следва да бъдат присъдени разноси в първоинстанционното производство в размер на 21,89 лева.

С оглед изхода на спора в настоящото производство разноси за настоящата инстанция се дължат и на двете страни. Същите са своевременно поискани и реално извършени, поради което съдът дължи произнасяне по

претенциите за присъждането им.

Въззиваемата страна-ищец е представила доказателства за направени разноси пред въззивната инстанция в размер на 600,00 лева – адвокатско възнаграждение, платено в брой. Доколкото тази страна се е защитавала по трите обективно съединени искове, а в договора за правна защита и съдействие не е разграничен размерът на разноските за процесуално представителство за защита по всеки от тях, следва да се приеме, че е такова е уговорено по равно за всеки един или по 200,00 лева. С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, въззивникът-ответник следва да заплати на въззиваемата страна-ищец направените пред въззивния съд разноси в размер на 590,09 лева – за адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна-ищец е представила доказателства за направени разноси пред въззивната инстанция в размер на 1 348,05 лева, от които 1 092,00 лева с ДДС - адвокатско възнаграждение, платено по банков път и 256,05 лева – държана такса по въззивната жалба. Доколкото тази страна се е защитавала по трите обективно съединени искове, а в договора за правна защита и съдействие не е разграничен размерът на разноските за процесуално представителство за защита по всеки от тях, следва да се приеме, че е такова е уговорено по равно за всеки един или по 364,00 лева с ДДС. С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, въззиваемата страна-ищец следва да заплати на въззивника-ответник направените пред въззивния съд разноси в общ размер на 23,44 лева, от които 5,40 лева – държавна такса и 18,04 лева – адвокатско възнаграждение.

Както бе отбелязано и по-горе, в частта, с която е отхвърлена исковата претенция по чл. 344, ал. 1, т. 3, във връзка с чл. 225, ал. 1 от КТ за разликата между присъдената от първоинстанционния съд сума от 5 447,76 лева до пълния претендиран от ищеца размер от 5 509,05 лева, решението на първоинстанционния съд, като необжалвано, е влязло в законна сила.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 3 от ГПК, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК, решението подлежи на обжалване пред ВКС, в едномесечен срок от 11.10.2023г.

Воден от горното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 183/18.05.2023г. по гр.д. № 20235210100023 по описа за 2023г. на II-ри граждански състав на Районен съд – В. **В ЧАСТТА**, с която на основание чл. 344, ал. 1, т. 3, във връзка с чл. 225, ал. 1 от КТ, ТП „Д. Г. С. – С.“ към ЮЦДП С., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: м. „С.“, общ. С., обл. П., представлявано от директора А. Р. К. **Е ОСЪДЕНО ДА ЗАПЛАТИ** на И. С. Б., ЕГН *****, с адрес: с. П. к., общ. С., обл. П., ул. „М. " №** обезщетение за оставане без работа, поради незаконно уволнение, за разликата над сумата от 5 177,76 лева до уважения размер от 5 447,76 лева, **КАКТО И В ЧАСТТА** за разноските, с която на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ТП „Д. Г. С. – С.“, ЕИК ***** е осъдено да заплати на И. С. Б., ЕГН *****, с адрес: с. П. к., общ. С., обл. П., ул. „М. " №** разноси по делото в размер на общо 1 302,56 лева, и с която на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, И. С. Б., ЕГН *****, с адрес: с. П. к., общ. С., обл. П., ул. „М. " №** е осъден да заплати на ТП „Д. Г. С. – С.“, ЕИК *****, разноси в размер на 4,05 лева, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от И. С. Б., ЕГН *****, с адрес: с. П. к., общ. С., обл. П., ул. „М. " №** срещу ТП „Д. Г. С. – С.“ към ЮЦДП С., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: м. „С.“, общ. С., обл. П., представлявано от директора А. Р. К., иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, във връзка с чл. 225, ал. 1 от КТ за заплащане на обезщетение за оставане без работа, поради незаконно уволнение, за разликата над сумата от 5 177,76 лева (пет хиляди сто седемдесет и седем лева и седемдесет и шест стотинки) до първоначално уважения размер от 5 447,76 лева (пет хиляди четиристотин четиридесет и седем лева и седемдесет и шест стотинки), като неоснователен.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ТП „Д. Г. С. – С.“ към ЮЦДП С., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: м. „С.“, общ. С., обл. П., представлявано от директора А. Р. К., **ДА ЗАПЛАТИ** на И. С. Б., ЕГН *****, с адрес: с. П. к., общ. С., обл. П., ул. „М. " №**, направените в първоинстанционното производство разноси в общ размер на 1 268,82 лева (хиляда двеста шестдесет и осем лева и осемдесет и две стотинки).

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, И. С. Б., ЕГН *****, с адрес: с. П. к., общ. С., обл. П., ул. „М. " №** **ДА ЗАПЛАТИ** на ТП „Д. Г. С. – С.“ към ЮЦДП С., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: м. „С.“, общ. С., обл. П., представлявано от директора А. Р. К., направените в първоинстанционното производство разноски в общ размер на 21,89 лева (двадесет и един лева и осемдесет и девет стотинки).

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 183/18.05.2023г. по гр.д. № 20235210100023 по описа за 2023г. на II-ри граждански състав на Районен съд – В. в останалите обжалвани части.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, ТП „Д. Г. С. – С.“ към ЮЦДП С., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: м. „С.“, общ. С., обл. П., представлявано от директора А. Р. К. **ДА ЗАПЛАТИ** на И. С. Б., ЕГН *****, с адрес: с. П. к., общ. С., обл. П., ул. „М. " №** направените във въззивното производство разноски в размер на 590,09 лева (петстотин и деветдесет лева и девет стотинки) – адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, И. С. Б., ЕГН *****, с адрес: с. П. к., общ. С., обл. П., ул. „М. " №** **ДА ЗАПЛАТИ** на ТП „Д. Г. С. – С.“ към ЮЦДП С., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: м. „С.“, общ. С., обл. П., представлявано от директора А. Р. К. направените във въззивното производство разноски в общ размер на 23,44 лева (двадесет и три лева и четиридесет и четири стотинки), от които 5,40 лева (пет лева и четиридесет стотинки) – държавна такса и 18,04 лева (осемнадесет лева и четири стотинки) – адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд с касационна жалба в едномесечен срок, считано от 11.10.2023г.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____